Пекло, здавалось, було в ту годину...
Грім божевільний стогнав і ревів,
Блискавок стріли літали без впину,
Весь небозвід то .палав, то чорнів.
Буря пройшла, і я з жахом питаю:
Що-ж то зробилось з коханого краю?
Певно руїну та буря зробила?..
Кажуть: "Вербу десь розбиту добила".
Думко! коли і тебе виливаю
В слово холоднеє, в пісню свою,
Пекло таке ж я в душі своїй маю —-
Спалює всю воно душу мою...
Думко! остужена словом людським, —
Пісне! що зробиш ти в краї моїм?
Може й ти вдариш в вербу недобиту,
В ту, що жила, не радіючи світу?!